

Det næste er selvfølgelig, at når katastrofen er blevet så stor, er det, fordi den invasion blev gennemført lige så meget uden plan, lige så meget uden realisme om, hvad virkeligheden var i Irak, som de indlæg, vi har hørt fra regeringen og de borgerlige ordførere om situationen i dag.

Der var ikke nogen god plan for at vinde freden. Jeg tror, de fleste iagttagere i dag erkender, hvor katastrofalt det var bare at sende Saddam Husseins soldater og politi hjem uden løn, men med våben, i stedet for at prøve at reorganisere de styrker til at bidrage til hurtigt at få styr på den interne sikkerhedssituation.

Situationen har været tiltagende grusom med borgerkrig eller flere forskellige borgerkrige. Ansete læger mener – udregnet efter metoder, de har brugt andre steder uden at blive anfægtet – at der er sket 600.000 ekstra dødsfald eller mere i Irak de sidste 3½ år på grund af følgerne af invasionen.

Statsministeren nævnte i dag i sin redegørelse selv det enorme antal internt fordrevne og det enorme antal irakere, der er flygtet ud af landet nu i et tempo på 100.000 om måneden ifølge de Forenede Nationers Flygtningehøjkommissariat. Så man må jo nok tilslutte sig hr. Søvnalds indtrængende opfordring til regeringen og dens talsmænd om at droppe skønmaleriet. Vi taler om den tragiske situation, at oktober 2006 var den måned, hvor flest civile irakere blev dræbt siden invasionsmåneden, marts 2003.

Selv om stort set alle ude i verden konstaterer katastrofen og fiaskoen, sjosker den danske regering alligevel videre efter præsident Bush og kalder det aktivistisk udenrigspolitik. Vi er det eneste vesteuropæiske land ud over Storbritannien, der stadig væk har kamptropper i Irak. Jeg er enig med hr. Hald Madsen om, at det i høj grad handler om signaler. Vi er bare helt uenige om, hvilke signaler Danmark skal sende i denne situation.

Kl. 17.25

Jeg har lyst til at nævne, at det, som har været det store argument for regeringen, nemlig at udvide demokratiet i Irak, måske for det første ikke er så vellykket et eksperiment endda, fordi det til denne dag er meget svært at gennemskue, hvordan man kan forene målsætningen om et forenet Irak med målsætningen om et demokratisk Irak. For det andet kan enhver se, at et opsplittet Irak vil være opskriften på samtlige naboers intervention, vil være opskriften på grænsestridigheder mellem de mindst tre lande, der kommer ud af det. Lad mig bare nævne dette:

Hvordan skal man placere det etnisk blandede Bagdad, hvor vi allerede nu ser de frygtelige konsekvenser af etniske udrensninger i forsøg på at dele landet op, eller Kirkuk som grænseområde mellem det kurdiske og det arabiske Irak?

Det er nedslående, men vel også nødvendigt at lytte til, da der jo også i USA nu er folk, der ligesom hr. Søren Espersen vil nøjes med mindre end fuldt demokrati, folk, der taler om, hvordan man må prøve at instituere et nyt autoritært styre for at holde sammen på Irak. Jeg så et citat af den store kyniker, Henry Kissinger, forleden dag, hvor han udtalte, at han kunne komme i tanke om indtil flere geopolitiske grunde til at invadere Irak, men argumentet om demokrati var det mest latterlige, han havde hørt. Jeg er ikke enig i det, men det siger jo noget om tankegangen hos nogle af de, om man så må sige, realister, der nu skal til at rekonstruere den amerikanske politik i Irak.

Jeg kan ikke lade være med at referere en samtale, jeg havde for halvandet år siden med en fremtrædende tyrkisk diplomat om situationen i Irak, han var kyndig, han havde været udsendt der i adskillige år. Han sagde følgende:

Amerikanerne har ikke forstået noget som helst af Irak. De har ikke forstået, punkt 1, at uanset hvor grusom en diktator, Saddam Hussein var, så havde han massiv folkelig opbakning i den sunnimuslimske del af befolkningen, hvilket selvfølgelig forklarer den opstand, man nu skal trættes med. Men det andet er, at de heller ikke har forstået, at irakerne ikke er enige om noget som helst indbyrdes, bortset fra én ting: De tror ikke, at amerikanerne er der for at indføre demokrati, de tror, amerikanerne er der for at kontrollere olien.

Og det er jo for så vidt ligegyldigt, hvad vi tror. Det afgørende for, om man kan stabilisere situationen i Irak med fremmed intervention, er, hvad irakerne tror. Og her har vi jo selvfølgelig også nøglen til at forstå de meningsmålinger, der siger, at 70 pct. af irakerne vil have de fremmede styrker ud. Og vi har nøglen til at begynde at tolke på det, som formentlig i morgen vil udkomme fra Baker-Hamilton-komiteen, vel vidende, at den ligesom Blair vil karakterisere situationen som katastrofal, politikken som bankerot og et kursskifte som nødvendigt. Og vi må gå ud fra, at der i den rapport ligger anbefalinger, som også Socialdemokraterne vil være meget tiltalt af, nemlig: Der er ikke nogen entydig militær løsning på katastrofen i Irak.